

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY

SENÁT

10. funkční období

J 023 / 10 / 02

**Usnesení Výboru pro záležitosti Evropské unie k návrhu
rozhodnutí Rady, kterým se stanoví dočasná opatření
v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch
Itálie a Řecka**

2015

**SENÁT
PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY**

**10. FUNKČNÍ OBDOBÍ
VÝBOR PRO ZÁLEŽITOSTI EVROPSKÉ UNIE**

78. USNESENÍ

z 13. schůze, konané dne 16. června 2015

**k návrhu rozhodnutí Rady, kterým se stanoví prozatímní opatření v oblasti
mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka
Senátní tisk č. J 023/10**

Po úvodní informaci Jiřího Nováčka, 1. náměstka ministra vnitra, zpravodajské zprávě senátora Tomáš Grulicha, kterou přednesl senátor Zdeněk Besta a po rozpravě

VÝBOR

- I. přijímá**
k návrhu rozhodnutí Rady, kterým se stanoví prozatímní opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka doporučení, které je přílohou tohoto usnesení;
- II. doporučuje**
Senátu Parlamentu ČR, aby se k návrhu rozhodnutí Rady, kterým se stanoví prozatímní opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka, vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem;
- III. určuje**
zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu PČR senátora Tomáše Grulicha;
- IV. pověřuje**
předsedu výboru Václava Hampla, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu Parlamentu ČR.

Václav Hampl v.r.
předseda výboru

Tomáš Grulich v.r.
zpravodaj výboru

Zdeněk Besta v.r.
ověřovatel výboru

**Doporučení k vyjádření Senátu PČR
k návrhu rozhodnutí Rady, kterým se stanoví prozatímní opatření v oblasti
mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka**

Senát PČR

I.

1. se seznámil

s návrhem rozhodnutí Rady, kterým se stanoví prozatímní opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka, a pokládá za nezbytné nalézt optimální řešení probíhající migrační krize, která negativně ovlivňuje Evropskou unii a její členské státy;

2. nesouhlasí

s povinným přemísťováním migrantů mezi členskými státy, přičemž připomíná svůj dlouhodobý odmítavý postoj k takovým návrhům; navrhovaný relokační mechanismus je možné přijmout, pouze pokud bude mít doporučující, dobrovolný charakter;

3. souhlasí

s rámcovou pozicí vlády a žádá vládu, aby v Radě EU i v Evropské radě vystupovala proti přijetí navrhovaného rozhodnutí;

4. připomíná,

že Česká republika dlouhodobě poskytuje v rámci společných aktivit EU i mimo ně finanční, personální a technickou pomoc, jakož i humanitární pomoc směřovanou do zemí, z nichž migranti přicházejí, a rovněž se zapojuje do dobrovolného přesídlování uprchlíků z Blízkého východu;

5. podporuje

v současné krizi navýšení kapacit a prostředků pro tyto formy pomoci a žádá vládu, aby rozšířila své stávající aktivity, včetně přesídlování nejohroženějších skupin uprchlíků na základě dobrovolného rozhodnutí České republiky i dotčené osoby;

II.

1. zastává názor,

že k řešení probíhající migrační krize přispěje především přímá podpora a stabilizace v zemích původu migrantů a v tranzitních zemích a spolupráce s těmito zeměmi; zároveň je třeba koordinovanými akcemi Evropské unie zachraňovat životy migrantů na moři a bojovat proti převaděčství;

2. konstatuje,

že povinná relokace migrantů z Itálie a Řecka neřeší důvody současné masivní migrační vlny, nijak nesouvisí s ochranou života migrantů ve Středozemním moři, ani nepřispívá ke snížení migračního tlaku na Evropu jako celek; naopak může podněcovat více osob k ilegální imigraci do Evropské unie životu nebezpečnými způsoby;

3. upozorňuje

na pochybné humanitární a právní aspekty návrhu rozhodnutí, které nepředpokládá souhlas dotčených osob s jejich přemístěním do konkrétního členského státu a zároveň jim i po přiznání mezinárodní ochrany znemožňuje volný pohyb v Evropské unii, což lze vynucovat jen za cenu značných omezení pro přemístěné osoby;

4. připomíná

unijní pilotní projekt EUREMA, který měl v minulosti pomoci Maltě s přílivem uprchlíků tím, že jim nabídl přemístění do jiných evropských zemí; z výsledků projektu, jakož i

bilaterálních přemísťovacích aktivit států střední a východní Evropy a z počtu podaných žádostí o azyl v EU jasně vyplývá, že státy střední a východní Evropy nepatří k cílovým zemím migrantů z Afriky a Blízkého východu;

5. proto zastává názor,

že nedobrovolně přemístění migranti nebudou mít motivaci integrovat se do společnosti ve státě, kam byli přemístěni, a budou usilovat o přesun do těch členských států, kam by přirozeně směřovali; tím značně vzrůstají bezpečnostní rizika, která budou s jejich pobytem spojena, včetně možné reaktivace převaděčských sítí uvnitř Evropské unie;

6. zdůrazňuje,

že v souladu se zásadou subsidiarity musí být přemísťování a přesídlování migrantů věcí politického rozhodnutí každého členského státu, neboť právě členský stát ponese odpovědnost za další pobyt těchto osob na svém území, jak z hlediska poskytnutí zdravotní a jiné pomoci a jejich společenského, hospodářského a kulturního začlenění, tak i z hlediska zachování veřejné bezpečnosti; orgány členského státu pak také musejí nést politickou odpovědnost za případné selhání v tomto úkolu a občané členského státu musejí mít možnost dosáhnout změny státní politiky, což bude v případě přijetí závazného rozhodnutí na unijní úrovni vyloučeno;

7. v souvislosti s tím upozorňuje,

že přemístění osob má vést podle návrhu rozhodnutí k jejich dlouhodobému, potenciálně trvalému pobytu ve státech, kam budou přemístěny, a proto je na rozdíl od technické, personální či finanční pomoci již nelze považovat za „dočasné opatření“ ve smyslu čl. 78 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie;

8. proto je nadále přesvědčen,

že primární odpovědnost za svou azylovou a migrační politiku by měly nést jednotlivé členské státy, a to včetně důsledků nedodržování pravidel smluvených na unijní úrovni;

9. v souladu s vládou zdůrazňuje

potřebu geograficky vyváženého přístupu ke všem migračně rizikovým regionům, mezi něž patří i východní Evropa a západní Balkán;

10. souhlasí s vládou,

že návrh rozhodnutí je také v mnoha ohledech právně nejasný, zejména pokud jde o konkrétní postupy, vztah k pravidlům dublinského nařízení nebo zdravotní aspekty;

III.

1. žádá vládu,

aby Senát informovala o tom, jakým způsobem zohlednila toto stanovisko, a o dalším vývoji projednávání;

2. pověřuje

předsedu Senátu, aby toto usnesení postoupil Evropské komisi.